

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr K. SCHILDER, Kampen.

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr H. Bergema, Karoëni; Dr F. A. den Boeft, Rotterdam; Dr E. T. v. d. Born, Heemstede; Mr A. Bouman, Rotterdam; Ir B. ter Brugge, Almelo; Dr K. J. Cremer, Kampen; Mevr. W. Cremer-de Vries, Kampen; Dr R. J. Dam, Kampen; Dr A. C. Drogendijk, Dordrecht; Dr D. v. Dijk, Groningen; Drs D. J. Galle, Kampen; Mevr. G. Gilhuis-Smitskamp, Mijdrecht; Dr J. H. Hagenboek, Zwolle; Dr J. van Herksen, Ermelo; Dr B. Holwerda, Amersfoort; A. Janse, Biggelerke; Dr P. Jasperse, Leiden; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. L. Koole, Vreeland; Dr E. D. Kraan, Vlaardingen; A. Kuiper, Utrecht; Dr J. v. d. Linden, Poerworedjo; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Mevr. C. E. Th. Luijcknaar Francien-Schreuder, Rotterdam; Dr F. C. Melijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr H. Mulder, Deventer; Dr A. Ringnalda, Ermelo; P. J. Risseuw, 's-Gravenhage; C. Rijnsdorp, Rotterdam; A. Schilder, 's-Gravenhage; Dr G. K. Schoop, 's-Gravenhage; Dr R. Schippers, Wansverd; Dr J. Smelik, 's-Gravenhage; Dr H. Smilde, Groningen; Drs H. Smitskamp, 's-Gravenhage; Dr N. Streefkerk, Wollega; D. Stroo, Bussum; J. Strikwerda, Zeist; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia Pa.; Dr C. Veenhof, Haarlem; Drs M. B. v. 't Veer, Groningen; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr M. Vreugdenhil, Meliskerke; Dr F. de Vries, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr H. J. Westerink, Leiden; Dr D. K. Wielenga, Capelle a. d. IJssel; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage; Dr S. U. Zuidema, Solo.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan:
Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 101, Kampen.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE N.V., Goes.
Telefoon No. 58. — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. per regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Hoofdart.: Iets over het Joodsche probleem, VIII. — Uit de Schrift: De wilde ezel (Gen. 16: 12). — Kerkelijk leven: De scheuring in Amerika, II. De hereniging der chr. geref. en prot. kerken, II. Independent. Lijntrekkerij. Niet te spoedig oordeelen. Een vraag. Aansluitend Bijbelsch onderricht. Confederatie, of hiërarchie? II. De zelfstandigheid van de plaatselijke kerk, I. De Grootte Catechismus van Zacharias Ursinus, XXXVI. — Even parkeren: De worsteling om het leven. — Literatuur en kunst: Twee romans uit de cultuur-serie. — Uit het pol. en soc. leven: De Kerk „buiten de volksgemeenschap“. — Vakwetenschap en praktijk: Enkele opmerkingen inzake de Duitse wet op de sterilisatie. — Perschoonw. — Kerknieuws. — Bijlage: Heidelb. Catechismus, blz. 105—112.

HOOFDARTIKEL

Iets over het Joodsche probleem.

VIII.

Hebben de Joden recht op Palestina?

Het gaat in dit artikel over drie vragen.
Op welke gronden de Joden zich beroepen.
Hoe de Chiliasten het trachten te bewijzen.
En of God Palestina inderdaad aan de Joden heeft toegezegd.

In het vorige artikel wees ik er reeds op, dat de Joden slechts een zesde deel van de totale bevolking van Palestina vormen. Op hun getalsterkte kunnen zij zich dus niet beroepen. Zij zijn verre in de minderheid. Bovendien zijn zij geestelijk innerlijk verdeeld. Er zijn Communisten, Kabbalisten en Orthodoxe Joden in Palestina. Zij vormen er geen sterk-aaneengesloten minderheid, geen eenheidsgemeente. Ook daarop kunnen zij hun recht niet gronden. De vraag is dus op welke andere aanspraken zij zich beroepen. Deze zijn vooral een drietal.

Voor eerst op Gods eigen beloften. Herhaaldelijk heeft Hij tot Abraham gezegd: „Aan uw zaad zal Ik dit land geven“, Gen. 12: 7, 13: 15, 17: 7, 22: 18. Wij kunnen het begrijpen, dat de Joden zeggen: Wij hebben recht op Palestina. God heeft het ons uitdrukkelijk beloofd. De Heere voegde er zelfs aan toe: „tot in eeuwigheid“, d.i. voor altoos, Gen. 13: 15.... „tot een voortdurende bezitting“.

Maar deze letterlijke opvatting is strikt genomen toch niet vast te houden. Immers tijdens de ballingschap werden de Joden tijdelijk, en na de verwoesting van Jeruzalem voor goed onder de volken verstrooid. Wel bleven enkele groepen van Joden telkens achter, maar als eigen staat hielden zij op te bestaan.

En voorts werpt Gal. 3: 16 op deze belofte een heel ander licht. Het N.T. verklaart immers het O.T. Van die belofte aan Abraham zegt de apostel in Gal. 3: 16: „Nu, zoo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: en den zaden, als van velen, maar als van één: en uwen zaden, hetwelk is Christus. God sprak tot Abraham niet van zaden in het meervoud, dus niet van al zijn vleeschelijke nakomelingen, zoodat Ismaël, Gen. 17: 20, 21, Ezau, Gen. 27: 33, 28: 4 en de kinderen, die hij bij Keturah gewon, Gen. 25: 1—6, dan ook werden uitgezonderd. Dat enkelvoud zaad doelde in verderen en geestelijken zin zelfs niet op Izaak, Jakob of David, maar op Christus en op allen, die door het geloof van Christus zijn. De Joden kunnen zich dus niet op Gen. 12: 7 enz. beroepen om daarmee hun recht op Palestina te bewijzen. Zelfs al bekeeren zij zich tot Christus, dan ligt daarin niet opgesloten, dat zij naar Kanaän terugkeeren, want niet alleen Kanaän, maar de gansche aarde is Christus' eigendom.

Voorts op historische rechten.

Immers Jozua heeft Palestina met het zwaard op de Kanaänietische volken veroverd. Hij heeft het bovendien onder de twaalf stammen Israëls verdeeld. En later heeft koning David er het groote eenheidsrijk gesticht en dat aan zijn zoon Salomo, den Vredesvorst, overgegeven. Wij hebben er dus historische rechten op!

Toch is dit bewijs niet zoo sterk als zij meenen. Want in werkelijkheid is Israël slechts zeer korten tijd een vrije en zelfstandige eenheidsstaat geweest. Alleen ten tijde van David en Salomo. Daarna viel het aanstands in tweeën, het rijk van Juda en van Israël uiteen. En deze bestookten elkaar ook nog voortdurend en waren politiek bovendien menigmaal van vreemde mogendheden afhankelijk. En met de ballingschap hielden ook deze op te bestaan. Later kreeg Israël zijn betrekkelijke zelfstandigheid nog even terug. Dat was onder de Maccabeërs (165—63 v. Chr.). Maar toen was het ook gedaan. En na de verwoesting van Jeruzalem zijn de Joden nu al 20 eeuwen onder de volken verstrooid. Zij schijnen niet op eigen beenen te kunnen staan en geen eigen staat te kunnen vormen. Hun beroep op die historische rechten is niet zoo sterk als het lijkt.

Verder gronden zij hun aanspraken ook nog op den economischen vooruitgang, die zij in de laatste vijftig à zestig jaren reeds in Palestina gebracht hebben. Zij wijzen met trots op het aantal Joodsche kolonies, die de Zionistische beweging er gesticht heeft. S. Tolkowsky, landbouwkundig adviseur te Jaffa, schreef in „Het Zionisme en de toekomst der Joden“ een opstel over „De Joden en de Oeconomische ontwikkeling der Joden“. Het aantal kolonies van 1870—1911 was als volgt: in Judea 15, in Samaria 3, in Galilea 14 en in Transjordanie 1; samen waren er toen 33 kolonies, met 51.937 H.A. Prof. Joh. de Groot geeft nog nadere cijfers: „In 1912 waren er al 40 kolonies, en nu, d.i. in 1929, meer dan 100, die ongeveer het tiende deel van het land, en daaronder de vruchtbaarste streken beslaan. Deze actie der Zionisten, deels in samenwerking met andere groote Joodsche corporaties en rijke Joodsche persoonlijkheden, heeft ontzettend veel gedaan voor den aanleg van wegen, verbetering van gezondheidstoestanden, oprichting van scholen, kortom voor de geheele materiële en geestelijke welvaart in Palestina. Op dit alles kunnen de Joden terecht trotsch zijn. En als zij aan wat zij voor het land deden, rechten willen ontleenen op medezeggenschap in de regeering, zal dit elken objectieven beoordeelaar billijk voorkomen.“ Maar afdoende bewijzen, dat de Joden alleen en uitsluitend recht hebben op Palestina zijn het niet.

De tweede vraag is, hoe de Chiliasten het trachten te bewijzen. Het Chiliaisme toch is de leer van het Duizendjarig rijk, de leer, dat er vóór het eindgericht nog een aardsch Messiasrijk te wachten is. Het wordt niet alleen door Joden, maar ook door sommige Christenen geleerd.

De Joodsche voorstelling, vooral in het vierde boek Ezra en in den Talmood is deze: de Messias komt tijdelijk terug en zal een vrederijk in Palestina stichten. Hij zal de kinderen Abrahams uit de verstrooiing vergaderen en naar het heilige land terugbrengen; de stad Jeruzalem weer opbouwen en de wet en den offerdienst weer herstellen. Over den duur van het Messiaansche vrederijk was er verschil. Volgens het vierde boek van Ezra zou het 400, volgens den Talmood 1000 jaren duren. Aan het einde zullen Gog en Magog nog een laatste aanval wagen op het Messiasrijk, maar door den Messias vernietigd worden. Dan komt het eindgericht, waarin de heidenvolken van de aarde worden verdaan. Daarna wordt het eeuwige Messiasrijk in Jeruzalem als het middelpunt der gansche aarde gesticht, waarin God zelf Zijn volk de wet zal leeren.

De voorstelling van Christelijke zijde is, behalve wijziging en aanvulling in onderdeelen, in hoofdzaak deze. Christus zal niet éénmaal, maar nog tweemaal wederkomen.

De eerste maal tot het stichten van het duizendjarig vrederijk in Palestina. Daartoe zal Hij den satan binden, en de anti-christelijke wereldmacht overwinnen; voorts de gestorven geloovigen opwekken en met de levende geloovigen om Zich heen vergaderen om met Hem over de wereld te heerschen en voor Zijn volk een wonderheerlijk rijk van geestelijke en stoffelijke welvaart stichten. Aan het einde van het Duizendjarig rijk zal Satan weer korten tijd ontbonden worden en nog eenmaal gelegenheid krijgen om Christus' vrederijk op aarde aan te vallen.

Maar dan zal Christus voor de tweede maal wederkomen, om Satan en zijn legermacht geheel te vernietigen, alle dooden op te wekken en voor Zijn rechterstoel te doen verschijnen, de veroordeelden in de eeuwige rampzaligheid te werpen, maar de geloovigen in de eeuwige heerlijkheid op te nemen.

Ook volgens de Christelijke voorstelling van het Chiliaisme zullen de Joden in het Duizendjarig vrederijk de voornaamste plaats innemen. Wel zullen ook de Heidenen toevloeden tot den berg van het huis des Heeren en deelen in de zegeningen van het Messiasrijk. Maar de Joden nemen er de eerste plaats in. Er zal een massale bekeering der Joden plaats hebben. Zij zullen Jezus als hun Messias erkennen en door Hem naar Kanaän teruggevoerd worden. Het aardsche Zion zal de zetel der Christus-regeering zijn.

En waarmee bewijzen zij dat nu? Met een menigte van teksten vooral uit het O. T., die over den terugkeer der Joden naar Palestina handelen. Enkele van de voornaamste noem ik hier op. Jesaja profeteert, dat in het laatste der dagen de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen.... en tot denzelfden zullen alle Heidenen toevloeden, 2: 2; vgl. Micha 4: 1; dat het volk weer in Zion te Jeruzalem wonen zal, 30: 19; dat tempel en altaar, offeranden en feestdagen weer hersteld zullen worden, 56: 6, 7; 60: 7; 66: 20—23. Ook Jeremia verzekert, dat Jeruzalem weer herbouwd, 30: 18; 31: 38; en de eeredienst in den tempel vernieuwd zal worden, 33: 18, 21. En Ezechiël verzekert het wel het allersterkst, vooral in Ez. 36: 24—28: „Want Ik zal u uit de Heidenen halen en Ik zal u uit al de landen vergaderen en Ik zal u in uw land brengen. Dan zal Ik rein water op u sprengen en gij zult rein worden.... En Ik zal u een nieuw hart geven en zal u een nieuwen geest geven.... En Ik zal Mijnen Geest geven in het binnenste van u.... En gij zult wonen in het land, dat Ik uwen vaderen gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot eenen God zijn.“

De vraag is nu hoe de Chiliasten deze en dergelijke voorzeggingen verklaren en waarin wij van hen verschillen. De Chiliasten verklaren ze letterlijk, maar dan in tweeërlei zin. Aanvankelijk zijn zij letterlijk vervuld in den terugkeer naar Kanaän uit de ballingschap. Maar, zoo zeggen zij, die vervulling was niet volkomen; zij reiken veel verder; zij worden eerst volkomen, en dan ook letterlijk en in aardschen zin, vervuld in de stichting van het Duizendjarig Vrederijk in de toekomst aan het einde der eeuwen.

En waarin wij nu van de Chiliasten verschillen? Hierin, dat wij evenals zij in den wederkeer uit de ballingschap ook de aanvankelijke vervulling in letterlijken zin zien, maar dat wij de volkomen vervulling niet in letterlijken, maar in geestelijken zin opvatten. Al deze profetieën gaan het aardsche heil verre te boven. Zij hebben een verdere en geestelijke beteekenis. De volkomen vervulling zien wij in het geestelijk herstel van het ware Zion Gods, dat met de geboorte van